

Hồi 332**Thái thú thượng nhậm**

Sáu thi thể cướp biển bày một hàng ngoài cửa thành, Phương Linh và Cúc nương tay chân xiềng xích bị xô ngồi một bên, đầu cổ trùm bao vải, che phủ dung mạo của hai ả.

Lão Thủ cùng mười huynh đệ vận quân phục thủy sư Bắc Phủ binh, xếp một hàng sau lưng Phương Linh và Cúc nương, ai ai cũng vũ trang đầy mình, uy phong凛冽, người nào cũng như người nấy.

“Trĩ triều phi” đã kéo đi, tìm chỗ kín giấu kỹ, bên tàu chỉ còn độc một sa thuyền.

Lưu Dụ bình tâm trấn định đứng ngoài Đông môn đóng chặt, Vương Hoảng đứng đằng sau bên trái gã, giúp hiển lộ địa vị đặc biệt của gã.

Trên lầu thành cao năm trượng, hai mươi mấy tên lính thủ Diêm Thành thần sắc tràn ngập vẻ sợ hãi nghi hoặc đang chờ đợi Lý Hung Quốc ra quyết định xem có cho phép bọn họ nhập thành hay không.

Quân dân Diêm Thành đang ở trong trạng thái lo sợ cực kỳ, nếu không phải nhận ra Vương Hoảng, đã sớm dùng một lưới loạn tiễn để chào đón bọn họ.

Chợt trên tường thành xào xào, thêm mười mấy người đến, một nửa không vận quân phục, xem thần thái bề ngoài thì biết là nhân vật bang hội.

Một hán tử trung niên vận quan phục thò đầu nhìn xuống, thất thanh kêu lên: “Vương đại nhân không phải đã về lại Kiến Khang sao?”.

Vương Hoảng ứng tiếng: “Chuyện này để sau này sẽ nói cho Lý đại nhân biết, đây là Lưu Dụ. Lưu đại nhân đỉnh đỉnh hữu danh trong Bắc Phủ binh, phụng mệnh triều đình đến tiếp quản Diêm Thành, có văn thư sắc điệp chính thức, còn không lập tức mở thành nghênh giá?”.

Trên thành nghe danh Lưu Dụ nhốn nháo bất tuyện.

Một người vận y phục thường dân lớn giọng: “Lưu Dụ người cuối cùng đã đến rồi! Chỉ tiếc đại ca lại đợi không kịp”.

Lưu Dụ nhìn thấy thần tình hấn bi phẫn, song mục đồ lựng, thấp thoáng có thể đoán được thân phận của hấn, thở dài thốt: "Ta quả là đã đến trễ một bước, may là chặn được hung thủ, thu hồi đầu lâu của Hà bang chủ. Huỳnh đài có quan hệ gì với Hà bang chủ vậy?".

Trên thành lại một trận nhốn nháo xào xáo.

Người kia thốn thức: "Thật đã bắt được ác nữ kia? Bản nhân Hà Duệ, là anh em ruột của Hà Phong".

Lưu Dụ quay sang Lão Thủ nháy mắt, Lão Thủ quát lớn: "Tiểu Ngư Tiên! Phương Linh ở đây!". Một tay lột bao vải đen trùm đầu cổ Phương Linh, để lộ hoa dung và thần oán độc của ả.

Trên thành tiếng мэng chửi vang vọng, đám đông tình thế hung dữ.

Lý Hưng Quốc quát lớn: "Mở cửa!".

Lưu Dụ quát trả: "Chậm đã!".

Mọi người ngạc nhiên nhìn Lưu Dụ, bao gồm cả bọn Vương Hoàng, Lão Thủ.

Lưu Dụ lắg lắg bất động đợi cho tất cả bình tĩnh lại rồi mới chậm rãi thốt: "Ta biết Hà huynh hận chưa được ngũ mã phanh thây ả kia, bắt quá bọn ta cần phải nghĩ cho toàn quân toàn dân trong thành, lấy đại cục làm trọng. Nói cho cùng, Phương Linh chỉ là kẻ thủ hạ hành hung, đầu não hung thủ vẫn là Tiểu Liệt Vũ. Hà huynh nếu muốn báo thù rửa hận, cần phải nghe theo chỉ lệnh của ta mà hành sự, chỉ cần diệt trừ được Tiểu Liệt Vũ, thành trấn hương thôn một dải này mới có ngày thẳng an lạc, hiểu chứ?".

Hà Duệ thần tình bi thương vô bì, phải một hồi sau mới gật đầu được: "Tất cả y theo lời phân phó của Lưu đại nhân mà làm".

Lưu Dụ hân hoan: "Mở cửa đi!".

oOo

Diêm Thành.

Thái thú phủ.

Trong chủ thất, Lưu Dụ với thân phận thái thú Diêm Thành ngồi ở ghế đầu nam, những người khác chia nhau ngồi hai bên.

Bên phải chiếm thủ tịch là Vương Hoảng, Lý Hưng Quốc và Lão Thủ; bên trái thứ tự gồm Hà Duệ, Trần Ngạn Quang và Tạ Xuân Minh. Họ Trần và họ Tạ là hai nhân vật cấp đường chủ của Đông Hải bang.

Hà Duệ đã chứng thực ý tưởng của Lưu Dụ, tin Lưu Dụ đến Diêm Thành làm thái thú đã truyền khắp Diêm Thành từ hai ngày trước.

Đông Hải bang bang chủ Hà Phong còn được Lưu Nghị đặc biệt thông tri, thỉnh hấn toàn lực trợ giúp Lưu Dụ, chỉ ra Lưu Dụ là hy vọng cuối cùng của Đông Hải bang.

Lưu Dụ lên đường đã gia tốc cái chết của Hà Phong.

Tiêu Liệt Vũ đã sớm có kế hoạch hành thích Hà Phong, để Phương Linh giả làm kỹ nữ từ vùng xa đến bán nghệ, trú ngụ trong thanh lâu trong thành, câu dẫn sự chú ý của Hà Phong.

Phương Linh dùng thủ đoạn chống cự ban đầu rồi mới chịu chào đón đối với Hà Phong, làm cho Hà Phong càng không đề phòng, theo suy đoán của người Đông Hải bang, Tiêu Liệt Vũ không có cách ngăn chặn Lưu Dụ, mới thông tri cho Phương Linh hạ thủ, làm thịt Hà Phong. Còn chi tiết có liên can tới sự háo sắc của Hà Phong, cho nên Hà Duệ chỉ nói lướt qua, không tường thuật tận tình.

Tiêu Liệt Vũ chiều này cao minh phi thường, hiển thị hấn là hạng hữu dũng hữu mưu, không phải vì Lưu Dụ một mình đến nhậm chức mà coi thường. Đánh đổ Đông Hải bang, nào có khác gì cắt đứt sự ủng hộ địa phương mà Lưu Dụ có thể đạt được. Chỉ là Tiêu Liệt Vũ không ngờ Phương Linh lại lọt vào tay Lưu Dụ, trái lại làm cho hấn lọt vào thế bị động.

Lý Hưng Quốc hỏi: "Bọn ta hiện tại nên làm sao?".

Lưu Dụ hiểu rõ nỗi lo sợ của y.

Giả như kẻ gã bắt sống không phải là Phương Linh mà là Tiêu Liệt Vũ, đương nhiên cả thành ăn mừng, không ai lo sợ hậu quả.

Hiện tại như là động thủ phạm vào Thái tuế, với tác phong hoành hành không kiêng kỵ của Tiêu Liệt Vũ, khẳng định sẽ phát triển phản kích báo thù, biến Diêm Thành thành bình địa, dùng mọi thủ đoạn đoạt lại nữ nhân mình yêu thích.

Bắt Phương Linh về Diêm Thành, nào khác gì bắt người toàn thành theo Lưu Dụ gã chơi với lửa, nếu gã không thể chấn khởi đấu chí của quân dân trong thành, khẳng định ai ai cũng lo chạy trốn họa hoạn, cuối cùng chỉ còn lại một tòa thành không.

Hà Duệ, Trần Ngạn Quang và Tạ Xuân Minh ba vị lãnh tụ của Đông Hải bang cũng lộ ra thần sắc chú ý lắng nghe, hiển thị đây là vấn đề bọn họ quan tâm nhất, không giống như

Lão Thủ mù quảng tin tưởng gã là chân mệnh thiên tử của tương lai. Đối diện với chọn lựa sinh tử, lời đồn đại gì đi nữa cũng không có tác dụng.

Lưu Dụ làm ra vẻ trấn định nắm chắc, điềm đạm thốt: “Không biết các vị có nghĩ tới một vấn đề chưa, là Đại Hải minh chỉ hạn chế trong vòng đánh cướp tàu thuyền chở hàng trên biển, lại chưa từng công thành chiếm đất xưng vương?”.

Hà Duệ và Lý Hung Quốc nghe vậy bần thần đưa mắt nhìn nhau, xem ra chưa có ai từng nghĩ tới vấn đề này, cho nên nhất thời không có cách dâng lên đáp án hoặc ý tưởng.

Tạ Xuân Minh nói: “Có lẽ Tiêu Liệt Vũ không rành công thành, lại sợ công thành hao tổn quá nặng, cho nên phương diện này cẩn thận phi thường”.

Trần Ngạn Quang tuổi tác lớn nhất trong đám, cỡ bốn chục có, để một bộ râu đẹp, xem bộ dạng chắc là nhân sĩ túc trí đa mưu. Giờ phút này gã lộ ra thần tình trầm tư: “Tiêu Liệt Vũ từ lúc xuất đạo xông pha cho đến ngày nay, chỉ bắt quả vồn vện trong một thời gian hai ba năm, căn cơ còn chưa ổn định, chuyên dùng chiến thuật cướp biển đến đi như gió. Nếu chiếm cứ thành trì thì mất đi ưu thế hành tung phiêu hốt, biến thành mục tiêu rõ rệt, dễ dàng lọt vào thế bại vong”.

Lưu Dụ mỉm cười: “So với Nhiếp Thiên Hoàn và Tôn Ân, Tiêu Liệt Vũ thế nào?”.

Đồng thời quay sang Vương Hoảng và Lão Thủ ngậm nháy mắt, ra dấu cho bọn họ đừng nói.

Lý Hung Quốc hừ hạnh: “Đương nhiên thua xa, Tôn Ân sức hiệu triệu mạnh mẽ, tín đồ dưới chân ít nhất cũng mười vạn, chỉ cần lão giơ tay lớn tiếng là có thể tự chúng tạo phản”.

Hà Duệ cũng nói: “Nhiếp Thiên Hoàn là lãnh tụ của đệ nhất đại bang ở phương Nam, lấy Lương Hồ làm căn cứ địa, có quan hệ chặt chẽ với dân chúng địa phương, lợi ích nhất trí, căn cơ hùng hậu, đến nay triều đình vẫn khó lòng động tới một chút xúu nào. Tiêu Liệt Vũ làm sao có thể so bì?”.

Vương Hoảng và Lão Thủ đã minh bạch, không khỏi bội phục trong lòng. Lý Hung Quốc và Đông Hải bang đều sợ Tiêu Liệt Vũ như sợ cọp, mặc cho Lưu Dụ có hò hét rách cổ họng, thống thiết phân trần lợi hại, vẫn khó lòng tiêu trừ được nỗi lo sợ của bọn họ đối với Tiêu Liệt Vũ. Duy nhất có thể dẫn dắt sự suy nghĩ đắn đo của bọn họ là giúp cho bọn họ có thể tự khám phá khuyết điểm và chỗ hổng của Tiêu Liệt Vũ.

Lưu Dụ thốt: “Nói như vậy, nhược điểm của Tiêu Liệt Vũ là thực lực chưa đủ và không được lòng người, cho nên cho dù có muốn xưng bá, vẫn là lực bất tòng tâm. Đã là như vậy, tại sao hắn có thể tác ác không ngừng, uy chấn khu vực Đông hải?”.

Hà Duệ cười khở: “Bởi trên biển không có ai có thể thắng được chiến thuyền phá sóng bất chấp gió mưa thủy triều thuận nghịch của hấn, hơn nữa một chiều đánh không trúng là có thể viễn dương ngàn dặm, muốn đánh muốn chạy gì đều hoàn toàn do bọn chúng quyết định”.

Lưu Dụ nói: “Giả như bọn ta có thể dụ hấn đến công đả Diêm Thành, toàn hình thế sẽ biến đổi liền. Hiện thời Phương Linh ở trong tay bọn ta, hấn nếu muốn cứu người, tất phải đến công thành, chỉ cần bọn ta chuẩn bị súng túc, bố trí sẵn sàng, cơ hội giết Tiêu Liệt Vũ ở ngay trước mắt”.

Đại đường trầm mặc không một tiếng động, không khí trầm trọng đè ép lên ngực mỗi một người.

Lão Thủ cuối cùng nhịn không được, nói lớn: “Lời nói của Lưu gia câu nào câu nấy chắc nịch, tại sao các vị vẫn còn bộ dạng như có ẩn tình khó nói vậy?”.

Lý Hung Quốc buồn bã đáp: “Thái thú đại nhân trên đường đến đây có gặp ai không?”.

Lưu Dụ bình tĩnh thốt: “Có phải sớm hôm nay có người tản bá tin Hà bang chủ bị hành thích táng mạng, cho nên gây khủng hoảng chưa từng có, đại bộ phận dân chúng đều bỏ chạy?”.

Hà Duệ, Lý Hung Quốc, Trần Ngạn Quang và Tạ Xuân Minh hết sức kinh ngạc trước sự thần thông liệu sự như tận mắt chứng kiến của Lưu Dụ.

Lý Hung Quốc than: “Thái thú đại nhân sao đoán được vậy?”.

Lưu Dụ điềm đạm đáp: “Bởi Tiêu Liệt Vũ có ý đoạt lấy Diêm Thành”.

Lần này Vương Hoảng cũng thành hồ đồ: “Hồi nãy mọi người không phải có nghiên cứu qua, có nói Tiêu Liệt Vũ chưa từng công đả bất kỳ một thành trì nào sao?”.

Lưu Dụ nói: “Đây gọi là bữa nọ bữa kia. Giả như để cho Tiêu Liệt Vũ quay về hai năm trước bắt đầu trở lại, ta dám bảo đảm hấn sẽ không sát nhân lung tung, trái lại còn thu mua lòng người. Tuy hiện tại đã tạo sai lầm lớn, nhưng nắm một đội chiến thuyền to tát và một đám bộ hạ liều chết nghe lệnh, Tiêu Liệt Vũ không cam tâm chỉ làm một tên đầu lĩnh cướp biển. Đặc biệt là đại thắng gần đây nhất làm cho hấn càng không coi triều đình vào đâu”.

Mọi người gật đầu đồng ý, bởi cái Lưu Dụ nói chính là lòng người thường hay biến hóa, được Lũng lại ngó Thục là chuyện thường tình của con người.

Lưu Dụ thốt: “Cơ hội cuối cùng đã đến, trước tiên là Thiên Sư quân tác loạn ở phương Nam, khiến cho Bắc Phủ binh và Kiến Khang quân không đủ sức ngó sang Đông. Thứ nữa là

Tiêu Liệt Vũ được tin Lưu Dụ ta đã đến, chỉ cần có thể giết chết ta, hấn lập tức có thể dương danh thiên hạ, không còn là một tên đạo tặc oai danh hạn chế ở Đông hải mà thôi”.

Hà Duệ hơi thở nặng nhọc: “Lời nói của Lưu gia có lý. Hiện Tiêu Liệt Vũ quả là có ý đoạt lấy Diêm Thành”.

Lưu Dụ hỏi: “Hiện tại trong thành còn bao nhiêu người có thể dùng được?”.

Lý Hung Quốc thần sắc bền vững: “Bình thủ thành còn lại bảy mươi lăm người, bất quá bọn ta đâu có phải muốn đối kháng tặc tử, mà là muốn xem rõ tình hình rồi mới tính tới”.

Y tuy không nói rõ, nhưng ai ai cũng hiểu cái ý gọi là “tính toán” chính là tới lúc thì bỏ thành chạy trốn.

Hà Duệ không đợi Lưu Dụ hỏi, tự động báo: “Người già con nít phụ nữ trong bang ta, toàn bộ đã triệt tẩu, còn lại hơn trăm huynh đệ, cũng đang chờ xem sự phát triển hình thế mà ứng biến”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Có hai trăm người là đủ thủ thành phá giặc rồi”.

Lý Hung Quốc giật mình: “Nhưng binh lực của địch nhân gấp mười lần bọn ta”.

Lưu Dụ nói: “Vấn đề là ở chỗ bọn ta có thể đoàn kết nhất trí, ai ai cũng liều mạng giữ thành không. Phù Kiên xua trăm vạn hùng binh xuống Nam, vẫn phải ôm hận ở Phì Thủy dưới tám vạn Bắc Phủ binh của Huyền soái. Huống hồ bọn ta có thành có thể thủ, hơn nữa có con tin trong tay, dụng cụ thủ thành cũng sung túc, có đúng không?”.

Lý Hung Quốc gật đầu: “Hai năm nay bọn ta không ngừng tăng cường hệ thống phòng thành, trên đầu tường có thiết trí ba mươi mấy cơ quan bắn đá, cơ quan nổ tiễn cũng sáu đài, cung tên sung túc. Tiêu Liệt Vũ sau khi phóng hỏa đốt thuyền, bọn ta còn vác về thêm hơn một trăm thùng tro than lên tường thành”.

Lưu Dụ hân hoan: “Hiện tại còn thiếu là đấu chí và quyết tâm thủ thành. Bất quá ta còn có thể cho các vị một viên thuốc định tâm, ta sẽ đem Phương Linh làm vật đánh bạc, khiêu chiến ép Tiêu Liệt Vũ đơn đả độc đấu một trận để phân sinh tử thắng bại, giả như ta không đủ tài, bại dưới cơn của Tiêu Liệt Vũ, các vị vẫn có thể kịp thời triệt tẩu.

Bọn Lý Hung Quốc, Hà Duệ nghe vậy giật mình kinh tâm động phách, không ai nói gì.

Lưu Dụ chợt cười lớn, đến khi ai ai cũng không hiểu nhìn gã, mới cười nói: “Thành rồi! Thành rồi! Trận chiến này thắng chắc”.

Mọi người càng mù mờ nhìn gã, cả Vương Hoằng và Lão Thủ cũng không biết nguyên nhân gã đoán định trận chiến này tất thắng.

Lưu Dụ thốt: “Ta hiểu rõ ý tưởng trong lòng các người, các người đều nghĩ Lưu Dụ ta không phải là đối thủ của Tiêu Liệt Vũ, Tiêu Liệt Vũ đương nhiên cũng sẽ nghĩ như vậy, làm sao chịu bỏ qua cơ hội giết được ta này?”.

Lão Thủ quát lớn: “Ta đặt Lưu gia tất thắng. Tiêu Liệt Vũ là con khỉ gì chứ? Lưu gia là một Huyền soái khác, còn là người ứng với hỏa thạch từ trên trời rơi xuống, căn bản không có ai có thể đụng tới một cọng lông của ngài”.

Bọn Lý Hung Quốc vẫn không nói nên lời, nhưng người nào cũng cảm thấy dấu chí mãnh liệt và lòng tự tin tất thắng của Lưu Dụ, tuyệt không một ai có thể thể dao động.

Hà Duệ cuối cùng bị kích thích quyết tâm, nắm chặt quyền đầu kêu lên: “Thâm cừ huyết hận giữa Đông Hải bang bọn ta và Đại Hải minh, dốc hết nước Đại Giang cũng tẩy rửa không sạch. Hiện tại Lưu gia chịu đem mạng ra đánh đố, Đông Hải bang nào có thể làm con rùa đen rục đầu? Đây chính là cơ hội cuối cùng của bọn ta, bọn ta thề đi theo Lưu gia, cùng liều mạng với Tiêu Liệt Vũ”.

Trần Ngạn Quang và Tạ Xuân Minh nhất tề quát lớn, quyết chí thề chết không lùi.

Lưu Dụ mục quang quay sang chỗ Lý Hung Quốc, đợi quyết định của y.

Lý Hung Quốc cười khở: “Ta còn thiếu bọn họ lương hướng gần nửa năm, rất khó lòng đi kêu bọn họ bán mạng cho triều đình nữa”.

Lưu Dụ phất tay ra dấu với Lão Thủ.

Lão Thủ đứng dậy bung một cái hòm sắt đặt bên cạnh, đi tới trước mặt Lý Hung Quốc, mở hòm bày trước mắt y, sau đó thoái lại chỗ cũ.

Lý Hung Quốc ngó vào hòm, hai mắt lập tức phát sáng.

Lưu Dụ như không: “Đây là hai trăm lượng hoàng kim, Lý đại nhân có thể thanh toán lương hướng còn thiếu bọn họ, còn có thể đem làm tiền thưởng luận công sau khi phá giặc. Sau khi Tiêu Liệt Vũ bại vong, thuế thu hồi phục lại như thường, tất cả sung vào công quỹ, một dải quận huyện này lại có thể có những ngày tháng an lạc”.

Lý Hung Quốc lớn tiếng: “Lãnh mệnh!”.

Lưu Dụ song mục chợt lấp lánh như ánh chớp, gã đứng thẳng dậy uốn mình, vụt như biến thành một người khác, sinh ra khí phách nhiếp hồn người, trầm giọng: “Lần này ta sẽ bắt Đông Hải bang đến được mà đi không được, nếu ta không đoán lầm, Tiêu Liệt Vũ chắc trước ngọ nhận được tin Phương Linh bị bắt giải tới đây. Hắn và thủ hạ sẽ chờ chập tối dốc hết sào huyệt đến tấn công, tới sáng sớm ngày mai Đại Hải minh sẽ mất chỗ mất tên trên giang hồ, họa hoạn cướp bóc sẽ trở thành quá khứ”.

Vương Hoảng không hiểu: “Cho dù Tiều Liệt Vũ có gục ngã dưới đao của Lưu huynh, đám thủ hạ tặc chúng tất sẽ phát điên công thành, nhưng nếu công thành không xong, tặc tử thấy thế không hay, vẫn có thể chạy ngược về biển, bọn ta vẫn đâu thể làm khó dễ gì chúng”.

Bọn Hà Duệ thay nhau gật đầu, biểu thị đồng ý với lối nhìn của Vương Hoảng.

Lưu Dụ mỉm cười: “So với Diêu Hưng và Mộ Dung Luân lâu thông binh pháp, Tiều Liệt Vũ có là gì chứ? Không đủ binh thì dùng mưu, bọn ta và Tiều Liệt Vũ đấu trí chứ không đấu lực. Cho dù quyền chủ động không nằm trong tay bọn ta, ta vẫn có biện pháp lợi dụng hình thế, lật ngược bị động thành chủ động, hướng hồ hiện tại Tiều Liệt Vũ là bị bọn ta dắt mũi tới”.

Mọi người không ai không chú ý lắng nghe, nghĩ tới Lưu Dụ lúc trước lãnh đạo Hoang nhân, đại phá binh lực của liên quân Bắc phương đông gấp ba lần Hoang nhân bọn họ, lòng không khỏi trào dâng hùng tâm đấu chí.

Lưu Dụ ngưng một hồi, song mục thần quang càng lấp lánh, hiển thị công lực kinh người, nói tiếp: “Nếu ta không có kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh, làm sao dám kêu các vị chết chung với ta. Ta không những muốn nắm toàn thắng, còn muốn đánh một trận đẹp mắt không thua gì cuộc chiến Biên Hoang, giúp nhân số thương vong bên ta giới hạn ở mức thấp nhất, tới mức không có một ai phải hy sinh”.

Mọi người đều hiện ra thần tình khó tin.

Lưu Dụ thu hồi thần quang trong đôi mắt, phục nguyên lại thần tình thông dong. Biến hóa đó sinh ra sự tương phản mãnh liệt, ai ai nhìn thấy trong lòng cũng dâng lên cảm giác khác lạ, càng in hằn ấn tượng một cách sâu sắc.

Lưu Dụ mỉm cười: “Từ lúc ta xuất đạo đến nay, kẻ muốn giết ta có giơ mười đầu ngón tay cũng đếm không nổi. Chuyển này trên đường ta về Quảng Lăng, hai lần đụng phải tập kích, ta luôn ứng phó được, so với hai địch nhân kia, Tiều Liệt Vũ tuyệt không ra gì. Trừ phi công phu của Tiều Liệt Vũ có thể bì với hạng Tôn Ân, Yến Phi và Mộ Dung Thùy, nếu không lần này tất khó tránh khỏi gặp bất hạnh, hy vọng các vị rõ điểm này”.

Ai ai cũng biết Lưu Dụ không phải là hạng hữu dũng vô mưu, thêm vào giọng điệu thành khẩn của Lưu Dụ, lập tức lòng tin tăng gia.

Lưu Dụ thông dong thốt: “Lợi dụng còn một khoảng thời gian dài mới sắp tới, bọn ta cần làm xong hai chuyện: chuyện thứ nhất là tập trung tất cả mọi người còn ở lại. Ta sẽ nói

chuyện với bọn họ, kích động sĩ khí của bọn họ, đồng thời có thể đề phòng bên trong có gian tế của địch nhân, không để bất kỳ một quân tình nào tiết lộ ra”.

Mọi người gật đầu đồng ý, im lặng chờ Lưu Dụ nói đến điều thứ nhì.

Lưu Dụ tiếp đó quay sang Lão Thủ: “Trọng nhiệm canh phòng để huynh đệ các người phụ trách, quan trọng nhất là lưu tâm đến tình huống trên biển. Tiều Liệt Vũ khẳng định không coi bọn ta ra gì, không đến thì thôi, đến tất sẽ hùng hổ ào ạt theo đường biển tới. Khả khả!”.

Lý Hưng Quốc thán phục nói: “Xin thái thú đại nhân nói về điều thứ nhì”.

Lưu Dụ hớn hơ: “Làm phiền Lý đại nhân gom hết mấy thứ dẫn lửa như dầu hỏa, pháo, hỏa tiễn yên hoa trong thành lại, ta muốn biến chiếc sa thuyền đậu ở bến tàu kia thành một cam bẫy tử vong, đập nặng vào nhuệ khí của tặc tử, kích thích hung tính của Tiều Liệt Vũ”.

Mọi người trước hết ngây ngốc hẳn, tiếp đó nhất tề ùn ùn khen hay.

Lưu Dụ thở phào một hơi, biết mình sau khi thi thố hết năng lực, cuối cùng đã vực được lòng tin đối với thắng lợi của chúng nhân, hơn nữa đã đoàn kết lại thành một.

Gã cần phải giải quyết Tiều Liệt Vũ tốc chiến tốc quyết, không những vì gã phải hết sức mau chóng quay lại Quảng Lăng, phù trợ Tạ Diễm đối phó Thiên Sư quân, còn là vì gã không muốn nấn ná ở Diễm Thành, giúp cho địch nhân có cơ hội phái thích khách đến đối phó gã. Đây cũng là biện pháp duy nhất để giữ mạng của gã.

Gã là rồ hay là rần, còn phải chờ xem đêm nay.

- o O o -